

*Јован Пејун**
Београд

СВЕТИ БОЈ ЗА ИСТИНУ

Савремени Хрвати, верници, одлазе на мисе у катедралу посвећену Богородици у Загребу, устројене на темељима задужбине мађарских краљева, Сент Иштвана и Сент Ладислава из 11. века. Верници и ходочасници долазе у катедралну задужбину Сент Иштвана и Сент Ладислава као у маузолеј контраверзног надбискупа, осуђеног ратног злочинца, потоњег кардинала др Алојзија Степинца. Циљ ходочасника је да приме од Степинчевих мошти светост.

Надбискуп – ратни злочинац, истина није никог лично убио али је као шпански Велики инквизитор Томас де Торкемада у 16. веку, одобрио убиство читавог једног народа, Срба а са њима и Јевреја, и тако посредно учествовао у њему. Када помињемо „случај Степинац“ да поменемо и писмо патријарха српског Иринеја, папи Франциску 2014. године, да оно што је познато из садржаја писма поредимо са речима Достојевског и његовог описа какав би био сусрет Великог инквизитора да се одиграо са Исусом, у затворској ћелији, у Севиљи након његовог хапшења по наређењу самог инквизитора. Да подвучемо, значај писма које је патријарх Српске православне цркве Иринеј послао папи Франциску поводом афере „ратни злочинац Степинац - светац Римокатоличке цркве“ управо пред чином канонизације кардинала, првог Хрвата на челу Цркве у Хрвата је немерљив. Папа Франциско није одговорио патријарху српском питањем: „Што си послао писмо? Да ми сметаш?“, као што је Велики инквизитор поставио питање Исусу: „Што си дошао? Да ми сметаш?“

Папа Франциско, свестан чињенице да је хришћанство зачето, развило се и развијало на истоку око града Јерусалима, а затим Цариграда и Рима, као зналац библијске приче о братубиству, браћи Каину и Авељу, заједно са причом о геноциду над Србима 1941-1945. Године, одложио је решење о канонизацији кардинала др Алојзија Степинца и предложио да мешовита православно-римокатоличка комисија Српске православне цркве и Бискупске конференције

* Архивски саветник.

Цркве у Хрвата прво утврде стање ствари о активности надбискупа загребачког Степинаца као Богослужитеља.

Стање треба да се утврди на основу чињеница из архивске грађе, анализе писаног материјала и бројности материјалних остатака жртава који пружају доказе о ратним злочинима проистеклих из његовог рада са паством и сарадње са свештенством и редовништвом на територијама АВНОЈ-евске Хрватске и српских територија које је Независна држава Хрватска држала под окупацијом 1941-1945. године од којих неке држи и данас.

Став папе Франциска, да се формира међуцрквена комисија, је позив јавности, римокатоличкој и православној као и профаној, у земљама Србији, Хрватској и Босни и Херцеговини као и иностраним силама да посвете пажњу контраверзном кардиналу, да се укључи већи број лица у проучавању геноцида над Србима, Јеврејима и Циганима/Ромима у ратној држави Хрвата 1941-1945. Ово је позив да се проучи непосредно учешће Хрвата као народа и Цркве у Хрвата на челу са загребачким надбискупом др Алојзијем Степинцем, председником Бискупске конференције у геноциду и њихов значај у систему сила Осовине установљен на простору бивше Југославије 1941-1943, до капитулације Италије а затим до краја рата у Европи маја 1945. године.

Међуцрквена комисија формирана је 2014. године. Донети су закључци, али посао још није завршен. Питање какав је био Богослужитељ др Алојзије Степинац још није добило одговор.

Заговорници идеје „Степинац светац“ улогу надбискупа загребачког у геноциду над православним Србима који је одјекнуо Светом по бестијалности не помињу у Каптолу. За ову групу римокатоличких прелата, злочин геноцида над Србима, холокауста над Јеврејима и порамоса над Циганима/Ромима у којем је посредним путем својим благословима и опроштојем грехова злочинцима учествовао надбискуп Загеба (1935-1952), председника Бискупске конференције Хрвата, а потом кардинала до смрти 1960. године, не постоји.

Несхватљиво је да часници у загребачком Каптолу буду часни када једног осуђеног ратног злочинца проглашавају за светог. Свесни су да је починио страشان злочин подстрекавањем чланства Чисте католичке акције, организације коју је он лично створио и која је дејствовла у хрватском друштву по његовим упутствима. Поред реченог др Алојзије Степинац одржавао је пријатељске односе са Андријом Артуковићем, министром унутрашњих послова Независне државе Хрватске, такође ратним злочинцем, са којим се

често састајао и водио дуге разговоре после којих су следили таласи нових покоља Срба у логорима или етничко чишћење на терену.

Јевреји који су били релативно малобројни у хрватском националном „мелтинг поту“ су брзо уништени или су пребегли у италијанску окупациону зону. Остао је један мали број у Загребу, док су у Осијеку они који нису успели да се склоне у Мађарску, завршили у логору у оближњем Ђакову. Јевреји из Вараждина, Славонског Брода, Карловца, Сиска, Сарајева и Бања Луке скоро сви су убијени. Каптол, поред игнорисања злочина геноцида над Србима, Јеврејима и Циганима/Роџима као народима, износи разне тезе и разлоге о Степинчевој светачкој мисији у времену злочина и смрти 1941-1945, прелазећи мирно преко чињенице да је Степинац у суштини, без обзира на образовање, био обскурна личност чија је хришћанска свест, без духовности, била заробљена професионалном и националном мржњом.

„Црква у Хрвата“ програмирала је римокатолике вернике Хрвате и „нове Хрвате“, односно хрватски национални „мелтинг пот“, да заузму став о надбискупу, потоњем од 1952. године кардиналу, Степинцу као мученику борцу за Хрватску и веру у првој држави Хрвата после хиљаду година. Прелати у загребачком Каптолу прогласили су га за милосрдника према прогоњеним и навели, односно подвлаче малобројне примере указане помоћи о његовој морално-верској мисији као првосвештеника „Цркве у Хрвата“. Ово је питање свих питања у којем су се прелати сударили са истином. Помоћ и спашавање логорисане српске деце 1942, под страхом од усташа, започеле су загребачке Немице на челу са Дианом Будисављевић на основу вести о њиховој жалосној судбини. Срећом Немци из Рајха, на служби у НДХ, стали су уз њих па се и Степинац после нећкања невољно придружио. Немају чињенице да се супроставе истини о злочину која је оптужујућа.

Истина јасно показује своју подршку кроатонацистима, усташама и римокатоличкој руљи коју су водили бискупи, жупници, сеоски и градски и редовници фратри. Њима је помагала римокатоличка омладина организована у Чисту католичку акцију под високим покровитељством надбискупа Степинца лично. Његова подршка овој верски и културно неартикулисаном, у суштини примитивној маси, је најзначајнија у прогону Срба и Јевреја. Подршка надбискупа прогону, дата је садржајем „Католичког листа“, органа загребачке надбискупије и окружницама намењене пастви није била мала. Лист је често објављивао антисрпске и антиправославне чланке. Паства, хрватски народ, подстакнут овом

пропагандом је у име вере изводила и извршавала стравичне злочине геноцидног карактера над православним Србима и Јеврејима којима су придодали Цигане/Роме. Каптол подршку надбискупа Степинца, овој гладној, примитивној и нимало верујућој руљи, представља као католичку врлину борца за веру и потоњег страдалника. Зато Каптол ангажује историографију само да би спасао „свеца“ и његову подршку пастви.

Све речено папа Франциско зна, а како жели да смири раскол у цркви настао 1054. године и поделу на источно и западно хришћанство, очекује од Српске православне цркве јаке и озбиљне чињенице о уништавању верног православног народа и отимању његове територије што је био и остао циљ политике „Цркве у Хрвата“ и државе.

Злочин, да подвучемо, извршен од НДХ, као државе, одражава хиљадугодишњу тежњу савремене елите хрватског народа и није био злочин само државних органа као представника државе: то је био злочин „Цркве у Хрвата“ и њене пастве.

Начин на који је изведен, са далеко тежим последицама, подсећа на злочин 23. и 24. августа у Паризу 1572. године познат под именом Вартоломејска ноћ. Почео је у Паризу, раширио се по целој земљи и изведен је до октобра месеца исте године. Смишљен је у католичким круговима око француске краљице и имао је велик одјек у Европи.

Идеја верског рата, истребљење неверника, покољ у Паризу и Француској, невероватно је слична догађајима у бившој Југославији 1941-1945, тачније у ратној држави Хрвата формираној иза леђа сила Осовине. Покољ православних Срба унапред је смишљен много раније пре уласка Југославије у ратни сукоб са Осовином. Ратни злочинац, др Анте Павелић смислио је злочин, са програмом како да се изведе и Срби униште. Вођа Хрватске сељачке странке Влатко Мачек био је упознат са програмом али је ћутао. Надбискуп загребачки др Алојзије Степинац такође је знао од јесени 1940, знао али је ћутао.

Били су потребни услови да се овај програм оствари, а услове је створила агресија сила Осовине 6. априла 1941. године на Југославију и добро организована побуна војника и официра IV армије Југословенске краљевске војске са седиштем команде штаба у Загребу, попуњене војницима и официрима Хрватима, идејно под утицајем организације Чиста католичка акције под патронатом др Алојзија Степинца. Побуњеницима су се придружиле и јединице

краљевске морнарице попуњене Хрватима, што је заједно изазвало потпуно расуло одбране државе.

Покољ Срба цивила, мушкараца, жена, одраслих и деце, праћен пљачком имовине, почео је док је рат још трајао 8. Априла 1941, у крајевима са мешовитим становништвом. Хрвати су напали Србе, организовани у партијску паравојну формацију Хрватске сељачке странке зване Грађанска и Сељачка заштита која је након формирања Бановине Хрватске августа 1939. године добила пешадијско наоружање. Грађанска и Сељачка заштита у свом саставу имала је око 200 000 људи или заштитара.

Побуњеници Хрвати у војсци и партијску паравојска ХСС допринели су брзом слоמו Југословенске краљевске војске нападима на лојалне јединице у покрету које су ишле у сусрет непријатељу.

Грађанска и Сељачка заштита почиње 1935. свој развој као формација обезбеђења партијских скупова и временски се поклапа са преустројством хрватских националних друштава. Загребачки надбискуп др Алојзије Степинац је извршио окупљање и организовање националних друштава у оквиру новостворене Чисте католичке акције, пошто није могао да се меша у послове Католичке акције коју су водили фрањевци, подређени као ред самом папи, који су своје активности у Југославији започели већ 1922. године са циљем да окупе католичке лаике као део општег католичког покрета.

Постојеће католичке организације верника – омладине, студената, добротворна друштва, хорони, дилетантске дружине, чак и спортска друштва, загребачки надбискуп је објединио у Чисту католичку акцију као паралелу фрањевачкој Католичкој акцији са истим политичким циљем - да се чланови придруже акцији Римокатоличке цркве и шире њен утицај у народу па и ради потискивања православне цркве и њених институција.

Главни идеолог Католичке акције био је Ханс Иван Мерц, кроатизовани Немац, редовник фрањевачког самостана Петрићевац код Бања Луке из којег је 1941. године након проглашења Независне државе Хрватске покренут покољ српске деце у школама оближњих насеља и српског живља у околини. Покољима Срба започета је на просторима западно од реке Дрине „духовна обнова“ ради успостављања националн границе, по препоруци загребачког надбискупа др Алојзија Степинца, а на основу поделе на источно и западно хришћанство проглашене 395. године када на овим просторима није било Срба нити помена о Хрватима.

Током наредних ратних година чланови Чисте католичке акције Алојзија Степинца заједно са члановима Католичке акције,

сада већ покојног, Ханса Ивана Мерца интензивно су радили на покатоличавању православних Срба и уништавању Јевреја пљачкама њихове имовине, којима су прикључили и Цигане/Роме, који нису ни убрајали у људе. „Мисију“ у независној држави Хрватској чланство ове католичке организације доживело је као поновно рађање католичке државе под благословом Хитлеровог папе Пачелија.

Двадесет осмог априла, десет дана после капитулације Југословенске војске 17. априла 1941. године, др Алојзије Степинац је позвао римокатоличко свештенство и духовништво да брани римокатоличку државу Хрватску. Ово писмо је подстакло велик број римокатоличких свештеника и редовника фрањеваца да учествују у злочинима над Србима и Јеврејима. Покољ Срба у НДХ од тада трајао је преко хиљаду сто дана. Жртве су, поред православних Срба, као што је већ речено, и Јевреји и Цигани/Роми тако да је исти био израз хрватског антисемитизма и расизма најширих размера. Овај геноцидни покољ се не тиче само Срба и Хрвата. Исти је ушао у светске анале као пример односа два цивилизацијска круга хришћанства, источног старијег и важнијег православног и западног млађег римокатоличког, у који су Хрвати уградили антисемитизам, расизам и своју замишљену националну границу на реци Дрини успостављену поделом хришћанства 395. године, када није било ни помене Хрвата ни народа ни државе. Главни носиоци идеје антиправославља били су римокатолички свештеници Цркве у Хрвата под надзором др Алојзија Степинца и редовници фрањевачког реда директно подређени папи Пију XII, који су користили моћ ратне државе НДХ, војску и полицију којима се у маси придружила већина пастве одмах по проглашењу ове државе 10. априла 1941.

Према сведочењу италијанских официра која налазимо у архивској грађи, односно њиховим рапортима вишим војним органима, понашање Хрвата као народа личи на верске погроме у Средњем веку. У Далмацији коју је обезбеђивала италијанска војска, забележено је да су погромашке сеоске и градске банде Хрвата водили жупници и фрањевачки редовници с крстом у рукама, док су за њима ишли сељаци и грађани наоружани вилама, секирама, ловачким и војничким пушкама у пратњи жена и одраслијих дечака са товарним грлима, мазгама, магарцима или коњима, упадајући у српска насеља и убијајући све оне које би затекли без обзира на пол и узраст, док је њихова пратња пљачкала све до чега је могла да дође и односила све што је могла да понесе, а оно што нису могли да однесу то су спаљивали.

Исто се дешавало у немачкој зони одговорности у којој је отимана имовина на исти начин. После оваквог „сређивања стања“ на терену, следио је „организованији“ облик. Држава је почела да врши масовну интернацију становништва у логоре у Госпићу, на острву Пагу, а од августа 1941. и у Јасеновац, једини логор смрти у Европи изван Рајха, једнак Аушвицу, који је по начину уништавања Срба, Јевреја и Рома постао симбол геноцидности Хрвата као народа.

Поред речених логора, морамо подвући значај „цепног“ логора смрти у Ђакову, седишту у ком је од 1. децембра 1941, у млину ђаковачке надбискупије основан логор претежно за жене и децу Српкиње и Јеврејке из Осијека и околине. Жене су све силоване и побијене заједно са децом. Занимљиво је да је ђаковачки надбискуп Антун Акшамовић добио одликовање од усташких власти као признање рада за Хрватску 1944, као и после рата 1959, од југословенског диктатора маршала Тита, иначе Хрвата, за рад на ширењу братства међу народима.

Покретачи покоља - римокатолички свештеници и редовници, фрањевци лично су учествовали у клању људи. Позната су имена свештеника и редовника кољача, њих 1272 од око 11000, колико је свештенослужитеља укупно било у Цркви у Хрвата. Наравно нису били сами, њима су се придружили на терену чланови Чисте католичке акције, коју је водио надбискуп Степинац, тако да је број злочинаца био неколико десетина хиљада, а чак су часне сестре и жене помагале кољаче и учествовале у клању.

Све речено, из Загреба, ћутке је посматрао надбискуп др Алојзије Степинац, председник Бискупске конференције цркве у Хрвата дуже од 1100 дана, што је много и за Балкан. Својим ћутањем, незапажено је учествовао у великом злочину.

По свим нађеним и до сада објављеним документима из архива НДХ и њених савезника Италије и Немачке, злочин над Србима, Јеврејима и Циганима/Ромима извршен је са предмишљајем. Предумишљај потврђују и документи везани за активност загребачког надбискупа Алојзија Степинца што се јасно види из његовог дневника и архивске грађе настале његовом руком или у његовој близини од стране његових најближих сарадника. Какав је интерес Ватикана, центра духовне моћи каква је Римокатоличка црква, да прихвати захтев загребачког Каптола да прогласи овог скандалозног прелата из таме, злочина Другог светског рата, Степинца, за свеца? Какав је интерес Ватикана да подржи нацистичку опцију једног малог неисторијског народа без сопствене културне

традиције, мале или скоро никакве духовности који је векове провео у управним оквирима угарских жупанијских самоуправа или млетачких провидура и аустријских чиновника, без сопствене државности у смислу међународног признања и да прихвати на себе одговорност за геноцидне злочине над православним Србима, а са њима над Јеврејима и Циганима/Ромима у 20. веку?

Одговор на постављено питање још не можемо да претпоставимо, али је у сваком случају прање Хрвата од злочина геноцида и покушај изједначавања надбискупа загребачког са стварним мученицима за веру и народ под притиском комуниста кардиналима Мађарске Јожефа Миндсентија и Пољске Стефана Вишинског.

Ватикан са својим духовним институцијама је озбиљан верско-морални центар који окупља поред европских народа и ваневропске. Један је центар хришћанства од три Рима, миленијумске духовне традиције и култа човека који је умро на крсту за спас човечанства. Сада се Ватикан нашао пред лицима, челним људима „Цркве у Хрвата“ и њиховим захтевом као жељом и молбом да контраверзни надбискуп, потоњи кардинал др Алојзије Степинац, буде проглашен за свеца.

Међу свецима има места само за проповеднике, градитеље, праведнике и страдалнике а не за преваранте, лажове и злочинце.

Где је међу светима др Алојзије Степинац? Страдалник и мученик није! Проповедник? Проповедник зла јесте, лажов јесте, а ћутањем је обезбедио себи место у Пантеону злочина његовог народа изведених у Другом светском рату!

Да неко духовно лице буде проглашено за свеца потребне су светачке одлике, а какве су верско-моралне одлике активности за очување и јачање вере др Алојзија Степинца, чији рад на њиви Господњој прати геноцидни покољ читавог једног народа? Од 2 400 000 парохијана Српске православне цркве убијено је 1 100 000 у логору Јасеновац и још увек неутврђен број њих на терену НДХ. На терену покољ воде свештеници, редовници и чланови омладинских и грађанских католичких организација о чијем моралу и активностима води бригу, да подвучемо, лично надбискуп.

Какво је то верско-морално дело? Поред борбе за душе конвертита, геноцид који је извео католичењем православних јесте борба за територије ради задржавања етнички очишћених територија од Срба у оквиру Велике Хрватске.

Степинац је ћутао на суђењу пред Врховним судом Хрватске 1946. године у Загребу. Његови следбеници који су потом градили

његов лажни култ, тврде да је ћутањем поступио у име Христа. У суштини понео се као преварант и деловао, рекли смо, у име очувања резултата почињеног злочина геноцида и циља стварања једнонационалне и једноконфесионалне Велике Хрватске. Његови наследници и следбеници у Каптолу у Загребу, они који граде његов култ свеца, иако су високи званичници „Цркве у Хрвата“, очигледно нису схватили суштину садржаја 10 Божијих заповести. Зато нуде и намећу Хрватима и „новим Хрватима“ лажног свеца поборника кроатонацизма.

Хрватима је потребан светац оснивач државе. Имају Светог Јосипа заштитника Хрватске али немају свеца оснивача. Њима је потребан култ светитеља, оснивача државе, генија хрватског народа. За 1300 година наводног трајања хрватског народа и виртуелне државе Хрватске нису успели да нађу другог осим др Алојзија Степинца, надбискупа Загреба. Нашли су га у ратној држави хрватског народа 1941-1945, настале као резултат „хиљадугодишње тежње“ остварене иза леђа немачког Вермахта.

Због „хиљадугодишње тежње“, следи питање – шта су радили Хрвати, њихова елита и народ десет векова, где су били? Каптол покушава нешто да надокнади градњом митског погледа на прошлост којом је хрватска историографија оптерећена, а нарочито после појаве Немца, Паула Ритера, нареченог Витезовић, на прелому седамнаестог и осамнаестог века, да не помињемо историчара Ивана Кукуљевића Сакцинског у деветаестом веку, који је „угурао“ у хрватску историографију митове који су корисни за проповедање државотворности и националног поноса, али су истовремено далеко од истине. Овај правац, митски поглед на прошлост, ствара „примитиван менталитет“ који је пренет у политику и данас је типичан за Хрвате који не разумеју прави смисао чина европосланице Маријане Петир, испричане изложбом „Хрватски светац кардинал Степинац“ у Европском парламенту у Бриселу 2016. године.

Хиљадугодишњи прекид трајања државе и народа надокнађују пропагандом загребачког Каптола о личности и мучеништву надбискупа др Алојзија Степинца, потоњег кардинала, који је у суштини маска иза које се крије добро смишљен и спроведен злочин са намером да се понови. Ова пропаганда, чији је део изложбе хрватске европарламентарке Маријане Петир одржане у Европском парламенту јуна 2016, представља Хрватску као државу. Ово није све: у суштини представља хрватски народ и „Цркву у Хрвата“ како обнавља кроатонацизам, ако већ није обновљен,

и представља опасност по Балкан. Изложба такође показује да загребачки Каптол заједно са световном елитом Хрвата још увек не схвата да своју државу и државност треба да гледају онаквом каква је. Приказивањем „блаженог“ др Алојзија Степинца, европарламентарка Маријана Петир, а са њом и савремена хрватска политичка и духовна елита, изложила је пред Европу, али и свет, део хрватског политичког и национално-конфесионалног екстремизма – тачније речено кроатоначизма. Такође, показала је висок домет личне националне нарцисоидности и конфесионалне искључивости. Поставка изложбе је супростављена самом папи Франциску, његовој вољи да Мешовита комисија Српске православне цркве и Бискупске конференције Римокатоличке цркве у Хрвата утврде право стање ствари, истину о животу и деловању надбискупа пре, током и након завршетка Другог светског рата.

Хрватска политичка и друштвена елита изабрала је Европски парламент у Бриселу као простор у којем католичко-протестантски утицај преовлађује са жељом да подвуку хрватски национално-конфесионални европски идентитет и подстакну постојеће предрасуде према православним Србима и православним Словенима у целини, као и да се на постојећи тихи антисемитизам такође покрену расистичке предрасуде према Јеврејима и Циганима/ Ромима како би добила европску лаичку подршку својој акцији у Ватикану „Степинац – светац“.

Другим речима, ова изложба је покушај да се доскочи идеји самог папе Франциска о разговору две црквене делегације и начела да се састанци одржавају иза затворених врата и да се док трају разговори, исти неће коментарисати у јавности. Договор је да се дају само заједничка саопштења у којима се не открива ни један детаљ разговора. Сама изложба како је замишљена у Загребу под насловом „Хрватски светац кардинал Степинац“ у Европском парламенту 2016, поред што представља удвориштво и примитивизам хрватске политичке и духовне елите на конфесионалном и државном нивоу, треба да да основне податке о чему се воде разговори како би се добила субјективна слика о мученику и осудила српска страна што тражи да се осуди такав „горостас“ хришћанства. „Светост“ Степинца неће прекрити нацистичку прошлост Хрватске.

Акција градње култа мученика појачана је одмах после проглашења кардинала Степинца „блаженим“ 1998. године, надовезујући се тиме на акције које је водила усташка уједињена са хрватском економском емиграцијом и већ 1947. године основала средњу школу у Њујорку, у Вајт Плејнсу (*White Plains*), у чијем

простору је постављена биста „страдалника за веру и мученика“ надбискупа др Алојзија Степинца, рад вајара Ивана Мештровића.

После сецесије Хрватске и грађанског рата праћен трећим етничким чишћењем Срба у 20. веку акцијом хрватске војске „Олуја“ августа 1995, овога пута иза леђа снага НАТО, са њихове територије, размахали су се кроатонацисти као демократе да шире култ „праведника и мученика“, у суштини ратног злочинца надбискупа Степинца. Политичка елита Хрватске настоји да после бетификације Степинац добије светачки ореол, што је изазвало отпор преосталих Срба у самој Хрватској, у Републици Српској и Муслиманско-хрватској федерацији, (остатка усташке идеје о муслиманима као „двигећу хрватског народа“, који иначе немају никакве етничке, културолошке и језичке везе са Хрватима), као и у Републици Србији.

Као што смо рекли, папи Франциску стигло је писмо српског патријарха Иринеја којим је скренуо папи пажњу да, тада, надбискуп Степинац, иако је знао за страшна дешавања на окупраним српским територија НДХ и саме Хрватске, није чуо вапаје жртва Срба, Јевреја и Цигана/Рома. Њихови вапаји нису га ни занимали. Поводом ових оптужби на суду на питање судије цинично је одговарао: „Моја је савест чиста!“

Следиле су нове активности градитељи култа Степинца, пошто су њиме заменили култ Павелића којег нису смели, нити смеју, као нацисту због почињених злочина, да помињу. Ове активности невероватно подсећају на нацистичку, тачније кроатонацистичку активност 1941-1945. Давана су нова имена топонимима, брисан је свуда придев српски, а посебно имена улица тако да, поред других имена „хероја“ из доба кроатонацизма, име Алојзија Степинца понело је 119 улица. Такође, постављени су његови споменици на трговима у више градова Хрватске који негују успомену на „мученика и страдалника за веру“. Прво у родном Крашићу 1998, а затим је следио Музеј у Загребу о њему и његовом времену, па споменици у Новом Загребу, Великој Горици, Великом Трговишту, Лупињаку, Трогиру, Ријеци, Карловцу, Обровцу, Лудбрегу и другим мањим местима. Добио је споменик чак у Чикагу и да не наводима друга места. Неки споменици су исто као и изложба о њему подигнути у време рада Мешовите православно-оримокатоличке комисије да се утврди истина о Степинцу, што можемо да протумачимо као супростављање Бискупске конференције цркве у Хрвата и државе Хрватске вољи папе Франциска који жели чист однос са православним светом, у првом реду са Руском

православном црквом, Украјинско-московском патријаршијом, Белоруском и Српском, које су биле изложене најезди наоружаних мисионара из римокатоличких земаља. Довољни су само резултати унијаћења на просторима источне Европе и Хрватској да га не оптерећују нови злочини, какав је насилно католичење као геноцид над православним Србима обављен 1941-1945, као и поновљен 1992-1995, који траје и одвија се пред нашим очима.

Свако друго решење обновиће трајно старе путеве сукоба са Србима и утврдити постојање и опстанак удруженог трајања антисрпства, антиправославља, антисемитизма и расизма у Хрватској.

Архивска грађа о Степинцу је обимна. Углавном је сакупљена од секундарних извора у земљи, а што се тиче грађе из ватиканских архива она је још увек тајна. Ову чињеницу је приметио сада покојни патријарх српски Иринеј после четврте сесије Мешовите православно-католичке комисије 21. и 24. априла 2017, представника две цркве речима: „Недоступност ватиканског архива тренутно је највећи проблем у раду Мешовите православно-римокатоличке комисије.“

Ових чињеница папа Франциско, којем је стало до истине да би се отклониле поделе у хришћанском свету, је свестан,. Чак је приметио да не зна „чему би служило проглашење Степинца за свеца, ако ту истина није јасна.“

Очигледно, у самом Ватикану постоји струја која је свесна да је Степинац недостојан да буде светац без обзира „...на његову душевност, због које је проглашен блаженим“. Сама изложба у Европском парламенту је покушај хрватске државе и Бискупске конференције Хрватске да се омете рад Мешовите православно-католичке комисије и да се у Европској унији створи нерасположење јавног мњења и неспремност да прихвати резултате њеног рада који је очигледно супростављен светости кардинала др Алојзија Степинца.

Суочени са овом духовно-политичком подвалом Хрватске, државе и цркве, Министарство иностраних послова Србије 2018. године организовало и приредило изложбу у седишту Уједињених нација у Њујорку о злочину НДХ као државе „цркве и народа о једином концентрационом логору смрти у Европи изван Рајха - Јасеновцу на чијем је челу као командант логора, између осталих, био и фањевачки редовник Мирослав Филиповић-Мајсторовић, прозван фра Сотона, који је лично клао људе, силовао жене и децу. Био је кратко време (око 4 месеца) управник логора Јасеновац у ком

се „прославио“ садизмом. За четири месеца 1942. године колико је био управник логора спојио је римокатолицизам са екстремном хрватском политичком идеологијом усташтва и, према изворима и сопсвеном признању пред судом, лично је побио између 20 до 30 000 Срба логораша, а са њима непознат број Јевреја и Цигана/Рома. Ове треће чак није рачунао у људе.

У суштини, фра Мирослав Филиповић-Мајсторовић, фра Сотона, спојио је „Начела хрватског усташког ослободилачког покрета“, која је смислио и написао вођа усташких терориста др Анте Павелић 1933. године, са својим радом у логору уништавањем људи на најбруталнији начин. Овде, да би боље представили логор Јасеновац, присиљени смо да додамо усташко такмичење у клању Срба а са њима и Јевреја и Цигана/Рома.

Усташа Петар Брзица, редовник-фрањевац, такмичио се у брзини убијања и убио је, односно заклао 1360 јасеновачких логораша за ноћ. За постигнут такмичарски резултат добио је титулу „краљ закланих Срба“, а поред титуле златан сат, сребрни сервис, печено прасе и вино.

Духовни и морални ослонац је имао, исто као и фра Мирослав Филиповић-Мајсторовић, у организацији Чиста католичка акција надбискупа др Алојзија Степинца који је унео, напоменули смо, „Начела Хрватског усташког ослободилачког покрета“ укључио у програм организације коју је створио 1935. и водио до 1945. године. Сама организација постала је уједињењем бројних римокатоличких удружења, позоришних дружина, хорова и струковних организација издвајањем из постојеће Католичке акције основане још 1922. године.

Нарочито је Чиста католичка акција била усмерена на васпитање пастве. Резултат се видео 10. априла 1941. године приликом уласка немачког Вермахта у Загреб. Исто се поновило у другим градовима у Хрватској и Славонији и енклавама Хрвата у Далмацији, Срему и Босни и Херцеговини који су после свечаног дочека немачког Вермахта започели етничко чишћење Срба, а са њима Јевреја, праћено убиствима и пљачком.

Својим „организационим радом“ др Алојзије Степинац операционализовао је Чисту католичку акцију тако да је постала носилац основне идеје водиле усташа и пастве Цркве у Хрвата за уништавање Срба, Јевреја и Цигана/Рома. Пастирским радом др Алојзија Степинца усташки покрет нашао се између идеје немачког националсоцијализма и италијанског фашизма као суштински католички покрет који се изједначио са нацизмом.

Организација Чиста католичка акција је заједно са свештенством и епископатом допринела да у хрватском народу није било уздржаних према усташком режиму и идеји уништавања Срба, а са њима Јевреја и Цигана/Рома. Чланство окупљено у Чисту католичку акцију, које су на терену водили жупници, редовници и образовани лаици, сматрало је да победа Осовине над антихитлеровском коалицијом представља победу правде.

Покољи српског православног становништва са насилним преверавањем на римокатолицизам или потврдом крштења, како цинично каже Степинац пред судијама 1946, што су на терену радили жупници и редовници у пратњи усташке војске, били су подлога за признање самог Степинца да су усташки злочинци борци за ширење вере. Нико од злочинаца духовника жупника или редовника није био гоњен у Цркви у Хрвата чак и наведени кољач фра Мирослав Филиповић-Масторовић познат као фра Сотона, него су били толерисани и поштовани као добри католици. Евентуално, ако су морале црквене власти да их казне били би укорени (добар пример тога је фра Мајсторовић).

Изложба „Јасеновац – право на незаборав“ у просторијама Уједињених нација као српско-јеврејска, обавестила је, поводом дана Холокауста, светску политичку и другу јавност о злочину геноцида једног римокатоличког надбискупа, потоњег кардинала и његове пастве изведен у рату 1941-1945. године у Европи. Поставка изложбе представља скроман допринос очувању универзалних вредности човечанства с циљем да се спречи рехабилитација неонацизма и неофашизама у овом склопу и хрватско неоусташтво које заузима високо место у историји геноцида над народима на светском нивоу.

Званично Република Хрватска, њено Министарство спољних послова реаговало је на поменути изложбу, упркос представљеним чињеницама из архивске грађе која је коришћена у њеној припреми и подацима добијених из архива бивших сила Осовине, Немачке и Италије о броју стадалих Срба, Јевреја и Цигана/Рома, на најпримитивнији начин. Европосланица Ружа Томашић је дрско поручила Србима: „Доста!“. Ово „Доста!“ у Бриселу значи: „Поклали смо вас, не можете нам ништа. Шта хоћете?“

Број жртава у Јасеновцу се креће од 750 000 до 1 110 000.

Непосредно после пада нацизма у Европи у време суђења ратним злочинцима, нацистичким вођама, у Нирнбергу у Немачкој, и по другим европским земљама, ухапшен је у Загребу надискуп загребачки др Алојзије Степинац, духовник кроатонацизма и

невољно, због временског преклапања, од стране хрватских комуниста стављен у исту раван са нацистима.

Разлог хапшења је наведен у оптужници и пресуди – непријатељска делатност, помагање усташких терориста, познатих злочинаца и хрватског нацистичког покрета у оквиру римокатоличке цркве као и вођење антидржавне пропаганде против Југославије. Истина, надбискуп је претходно био упозорен на политичко понашање од стране власти, чак од самог југословенског диктатора Јосипа Броза Тита. Остао је запис да су телефонски водили „мушки разговор“ 4. јуна 1945. године, дан после пуштања надбискупа из затвора, у ком је провео десет дана. Садржај разговора је непознат, али последица „мушког разговора“ било је ново хапшење 18. септембра 1946. године надбискупа др Алојзија Степинца после којег је следило суђење. Изречена је казна надбискупу: 16 године робије, губитак грађанских и политичких права због сарадње са усташама, одобравања и подстицаја на злочине и издаје.

Дубоко и очајно разочарање владало је у Хрватској, градовима Загребу, Карловцу, Осијеку, Вараждину међу притајеним присталицама Чисте католичке акције и другим мањим местима, затим у римокатоличким енклавама на српским територијама у Херцеговини, Далмацији, делу Босне. Најтеже стање било је међу прелатима „Цркве у Хрвата# због пораза усташа и домобрана априла-маја године 1945, због наметања комуниста који су означили крај НДХ, али не и кроатонацизма. После пресуде Врховног суда Хрватске 11. октобра 1946. Надбискупу уследила је кампања врха и свештенства „Цркве у Хрвата“ о мучеништву др Алојзија Степинца до неукуса и бестидности. После смрти надбискупа фебруара 1960, настављена је пропаганда, а верници коју су долазили на ходочашће у загребачку катедралу посвећену Богородици, задужбини угарских краљева, полагали су заветне плочице на његов гроб. На страницама римокатоличке периодике од 1981. појављују се хвалоспеви о „мученику за веру“, а његова генијалност се слави и у посебним издањима и покреће питање његове рехабилитације.

Загребачки Каптол, у којем је главну реч водио кардинал Фрањо Кухарић (1983-2002) за време понтификата папе Јована Павла II (1978-2005), Пољака задртог борца против православља, успео је да покрене конзервативне кругове у Ватикану да прихвате предлог за беатификацију наводног мученика за веру и јавно опредељеног кроатонацисту др Алојзија Степинца како би био проглашен за универзалног свеца римокатоличке цркве.

Папа Франциско зна да су се страшни догађаји одиграли у првој држави Хрвата, створеној после девет векова у Хрватској и на окупираним српским територијама. Зна такође за покрштавање Срба које је Ватикан одобрио надбискупу др Алојзију Степинцу речима: „Ако Преузвишени предложи ту потребу својој часној браћи у Хрватској, стећи ће поновну заслугу тим својим драгоценим доприносом за правилан развој католицима, гдје постоје толике наде за обраћање несједињених“.

Овим речима је Степинац охрабрен. Сматрао је да је има подршку Ватикана и папе Пија XII и приступио је „решењу питања православних Срба“ новембра месеца 1941. године, два месеца пре него што је Адолф Ајхман донео одлуку о „питању Јевреја“, тачније „коначног решења јеврејског питања“ на конференцији у Ванзеју јануара 1942. Формирањем радног тела за покрштавање Срба лично је стао на чело Одбора тројице са још двојицом бискупа - Виктором Бурићем сењским и крижевачким Јанком Шимраком. Поред Одбора за покрштавање формиран је Радни извршни одбор са пет чланова.

Одлуке хрватских прелата на челу са надбискупом Степинцем и немачких нацистичких првака на челу са Адлфом Ајхамном су исте и нераздвојиве, само што се у Ванзеју нико од присутних Немаца није насмејао нити су по обичају попили пиће за успех спровођења донете одлуке као политички зрели људи, за разлику доносиоца одлуке у Загребу где је међу присутним прелатима владала радост.

Хрватски епископат боље да ћути око Степинца, да кажемо њиховог Ајхмана, који је заслужан заједно са надбискупима за организацију масовног злочина над Србима а са њима над Јеврејима и Циганима/Ромима. Злочин је извршила паства Цркве у Хрвата предвођени члановима организације Чиста католичка акција са свештеницима и редовницима извршавајући геноцидно уништавање народа 1941-1945. под паролом „Има да их нема!“

Постоји невероватна сличност, рекли смо, у организовању злочина надбисупа др Алојзија Степинца и Адолфа Ајхмана. Надбискуп Степинац је добио казну, али не за злочин који је починио и који је временски дуго трајао, него за помагање терориста после завршеног рата 1945. Адолф Ајхман, осуђен је за злочин који је починио и за шта је кажњен најтежом казном по заслуги.

Зато, да поновимо, боље да Бискупска конференција Хрватске ћути. Поред католичења православаца, а са њима и Јевреја, оних који су имали среће да буду прихваћени од жупника, само у Јасеновцу убијено је 1 110 000 Срба, како је утврдио историчар др Радомир Булатовић на основу приступачних докумената и анализе

антрополошких истраживања и премеравање гробница (убијени су мушкарци, жене и деца) од августа 1941. до априла 1945. године.

Почетак покоља био је неорганизован, али већ од новембра месеца и у наредним годинама промишљен и добро организован. Где су логори Госпић, на острву Пагу, пети подлогор Јасеновца у Старој Градишци или Ђаково, да их поменемо? Овај последњи поменут, од мноштва био је на имању које припада Ђаковачкој надбискупији Цркве у Хрвата и под заштитом бискупа Антуна Акшамовића који је одликован за заслуге за НДХ од Анте Павелића 1944, а после рата и од Броза орденом „Братства јединства“ 1959. за заслуге за народ. Не помињу се други злочини који су извршени од стране хрватске државе, уморства Срба на терену где су читави крајеви опустошени и остали без становништва.

Надбискуп Степинац лично, „хрватски Ајхман“, заслужан је за масовне злочине римокатоличке пастве Хрвата и хрватског „мелтинг пота“, која их је извела учешћем у активностима које је организовала Чиста католичка акција. У Аушвицу је убијено око милион Јевреја док је у Јасеновцу убијено око 1 110 000 Срба а са њима око 25 000 Јевреја и непознат број Цигана/Рома који нису рачунати људе.

Хрвати као неисторијски народ пожурили су у историју. Усташе, њихови идеолози уврстили су их у Аријевце као германске Готе, о чему је др Анте Павелић обавестио Хитлера лично, на што је овај изразио сумњу у истинитост реченог. Без обзира на став Хитлера, Хрвати су се придружили нацистима у њиховом расном и цивилизацијском рату против Словена, Јевреја и Цигана/Рома.

Ипак 2014. се стало. Ватикан врло добро зна пут који је одвео надбискупа др Алојзија Степинца у „мучеништво“. Мудри прелати у Ватикану, поред сопственог конзервативизма пазе шта раде. Одложили су проглашење Степинца за свеца док не утврде његову улогу у геноциду над Србима а са њима над Јеврејима и Циганима/Ромима. Како кажу, сестринска Српска православна црква уложила је приговор, а ни Јевреји, њихова духовна елита, нису остали уздржани.

Папа Франциско је очигледно добро обавештен да је надбискуп Степинац био активан присталица кроатонациста – усташа, без да је био заклет и усташа. Свој кроатонацистички поглед на свет показао је и доказао идентификовањем са усташама, прихватањем војсковође Славка Кватерника, организатора диверзије у Југословенској краљевској војсци ангажовањем бивших аустроугарских официра Хрвата, поглавника др Анте Павелића, терористом Андрије

Артуковића министра унутрашњих послова, свог пријатеља и посредно, сарадњом са њима, учествова у злочину генцида над Србима, Јеврејима и Циганима/Ромима 1941-1945. Са министром Андријом Артуковићем неговао је пријатељске везе и посећивали су се. После сваке посете следио је нови талас злочина над Србима.

Изложба европарламентарке Маријане Петир у Европском парламенту о др Алојзију Степинцу је, када се све сагледа, огледало примитивне хрватске националне, политичке и конфесионалне мисли.

Примитивизам потврђују посланице др Алојзија Степинца упућене верујућем народу које су фратри и редовници тумачили са предикаоница пре катастрофе Југославије априла 1941. године да би после успостављања НДХ својој пастви понудили отворено опрост грехова ради истраге православног Срба. Чак су понудили своје најближе да буду жртве у антисрпској помами уколико су било чиме везани за Србе. Тако је жупник у градићу Ливно позвао присутну паству у цркви да убије његову сестру удату за Србина.

Зашто су фратри и редовници ово чинили? Зато што су ћутање Степинца, најмоћнијег човека НДХ, моћнијег по утицају на верујући народ од самог поглавника Анте Павелића, протумачили као одобравање злочина.

Други одговор на питање, надбискуп се слагао са верско-моралним проповедима фратара и редовника на терену и њиховој подрци усташким злочинцима којима су се и сами придржали користећи каме, „самкресе“ и „стројнице“. Сам надбискуп благословио је усташку војницу као и хрватске добровољце, легионаре, које је усташки режим послао на Источни фронт где су отишли као хришћански војници, борци против болшевијизма и православања и остали забележени у Русији по злочинима над руским ратним заробљеницима и цивилима.

Данас наследници Степинца у Каптолу прелазе преко ових чињеница као да не постоје. Крију злочине а скривање злочина је опасно. Каже се поводом скривања истине: „Ђаво је отац лажи!“ Шта је онда Степинац који је ћутао и скривао истину док су се злочини дешавали, а ћутање је наставио на процесу пред Врховним судом Хрватске 1946. године који је вођен против њега окривљеног за подривање државе након завршетка рата и помагање усташких терориста? Ћутањем је себе на суду покушао да представи као Исуса Христа.

Загребачки Каптол не воли истину а још мање да се она саопшти.

На суђењу у Загребу 1946. године надбискуп др Алојзије Степинац је покушао да се представи, већ смо рекли као богочовек Исус Христ, страдалник за веру. Одбио је да се брани, бранио се ћутањем. Овим начином одбране хтео је да покаже да је остављен сам чак и од Бога, према речима Исуса Христа: „Боже, Боже, зашто ме остављаш?“ Остављен је комунистичком злу на милост и немилост.

Шта је зло? Зло је чињеница да га је јавни тужилац Републике Хрватске Јаков Блажевић пред судијама уопштено оптужио да је радио против народа. Ког народа? Следи одговор Срба и Јевреја као главног циља за уништење а са њима Цигана/Рома које није рачунао у људе.

Степинац је ћутањем одбацио оптужницу као неистиниту јер није радио против хрватског народа. Да подвучемо: за Степинца оптужница није постојала, пошто је себе и своју свештеничку каријеру подредио римокатоличкој цркви. Толико је у својој подређености служби цркви био чврст да је подржао злочиначке активности усташких терориста, кроатонациста, а са њима неких 1202 свештеника и редовника чија имена су позната од око 1700 који су ножевима у рукама и ватреним оружјем проповедали „праву веру“ и спроводили идеју истребљења православног српског народа, а са Србима и „вечитог кривца“ јеврејски народ, заједно са „вечно презреним“ Циганима/Ромима који се чак не рачунају у људе, што смо више пута поновили.

У овом „крсташком походу“ у име „праве вере“ и расе уживали су „крсташи“ његову подршку и стекли саборце са око 10 000 припадника католичке омладине чију организацију је водио сам надбискуп.

Надбискуп др Алојзије Степинац је био човек и духовник кроатонацизма. Својим ћутањем је морално подстакао хрватски народ као народ на злочин. О овоме на изложби „Хрватски светац кардинал Степинац“ отворене у Европском парламенту у Бриселу нема ни помена.

Нема ни помена да је јавно изразио радост, поздравио и подржао усташе када су преузели власт у Загребу априла 1941, а потом у бившој трожупанијској Хрватској и на окупираним српским територијама Срем, Славонија, Босна и Херцеговина и Далмација које су Немачка и Италија на којима су успоставили свој режим, а које су даровале НДХ. Нема ни помена да кроатонацисти, усташе, не би имали ону политичку и физичку снагу да их није подржао надбискуп Загреба. Подржавао је кроатонацисте све време рата а

подршку је продужио и после маја 1945. године када је успостављен кроаокомунистички режим у Југославији.

Власти га нису, без ваљаног разлога извеле пред јавног тужиоца и судије, па макар то били комунисти, а суд га није тек тако осудио. Суштина проблема Степинац „светац“ или „светац из пакла“ је морални цинизам. Зато није извршена ревизија процеса, него је нови кроатонацистички Хрватски сабор 1992, својом одлуком ослободио Степинца сваке одговорности за злочине над Србима, Јеврејима и Циганима. Овим чином се потпуно солидарисао са усташким режимом и њиховим учинком у геноциду над Србима 1941-1945.

Хрватски сабор и Каптол у Загребу бркају питање одговорности Степинца за доследно учешће у геноциду над Србима у НДХ као државе, њеног управног апарата, свештеника, редовника, франковаца чланова разних католичких удружења и пастве, стварају морални хаос у главама верника „Цркве у Хрвата“ ко за шта треба да одговара. Користе одбрану пред судом др Алојзија Степинца, која је добро смишљена подвала самог надбискупа и Каптола државном тужиоцу, судијама, домаћој и светској јавности.

Степинац ћути пред судијама а кад проговори лаже речима: „Моја је савест чиста.“ Толико му је савест чиста што је још 1940. године знао шта спрема терориста Павелић и његов покрет, срастао са народом и није обавестио југословенске безбедносне органе. Одабрао је сопствено укључивање у злочин и ћутао. Па се питамо да ли уопште има савест? Изиграва мученика, жели да се поистовети са Исусом Христом пред комунистима. За злочинце кроатонацисте 1941-1945, у НДХ и сопственог „протународног рада“ одбија да одговара на питања судија, али се упетљава признањем злочина, односно објашњењем злочина преверавање Срба и поништавања њиховог конфесионалног и националног идентитета, што је исто геноцидни злочин. Објашњава судијама да се не ради о новом крштењу Срба, већ о потврди крштења. Не схвата да је потврдом крштења извршио такође злочин, рекли смо насилну промену идентитета.

Зашто свештеник и редовник, римокатолик Хрват има право да присили православног верника да потврдом крштења прихвати римокатоличанство? Какво је право свештеника или редовника „Цркве у Хрвата“ да уђе у школу, силује учитељицу пред децом а затим покоље православно децу, а да од те исте цркве, њеног врха на којем је стајао надбискуп Степинац, не буде кажњен него добије опрост?

Смисао уздизања неког свештенослужитеља за свеца се огледа у раду личности на свом усавршавању и усавршавању пастве просвећивањем по којем остаје познат и упамћен и по чудесима, по просвети, по делатности. Степинац чуда није чинио, просвету није ширио а по делатност остаје у целини под знаком злочина.

Пропаганда „Цркве у Хрвата“ о страдању и мучеништву надбискупа Степинца и нових хрватских, у суштини усташоидних, демократа, поштавалаца људских права о њему, у Европском парламенту се претворила у гадост. Хрватски сабор својом вансудском одлуком о укидању правоснажне пресуде др Алојзију Степинцу 1992. године, у дуету са Каптолом, његовим прелатима, свештенством, редовницима и паством европској и светској јавности показује да је изведени геноцид над православним Србима, а са њима Јеврејима и Циганима/Ромима права цивилизацијска ствар. Показује да је црно једнако бело.

Ово доказивање да је црно једнако бело је последица некажњавање ратних злочинаца усташа и усташоида у Хрватској као и у Босни и Херцеговини онако како су савезници извршили после сламања нацизама и фашизма у Немачкој, Аустрији, Мађарској и Италији.

Челни људи кроатокомунистичког врха КП Хрватске, Владимир Бакарић, Андрија Хебранг а са њима „антифашиста” Владимир Назор, председника Земаљског антифашистичког вијећа народног ослобођења Хрватске који је априла 1941. поздравио успостављање НДХ свечаним речима и поруком да, и ако се обнови нека Југославија, треба све учинити да Срби и Србија имају што мањи утицај у новој држави, избегли су да изврше деушташизацију Хрвата као народа. Са њима се сложио и кроатокомуниста на врху КП Југославије и заједно носе највећу одговорност за ово недело.

Програм изложбе о „мученику за веру“ др Алојзију Степинцу и њено постављање у Европском парламенту је зато логична последица неизвршених законских мера према усташким злочинцима у бившој Југославији и недостатка колективне катарзе кроз коју је требао да прође хрватски народ заједно са усташоидним свештенством и члановима католичких организација „Цркве у Хрвата“. Уместо катарзе Хрвата као народа и свештенства „Цркве у Хрвата“ данас имамо њихов покрет да се ратни злочинац, у рангу Адолфа Ајхмана, душа изведеног геноцида над Србима, Јеврејима и Циганима/Ромима, узнесе међу свеце.*

* Овај рад је примљен 29. јануара 2022. године, а прихваћен за штампу на састанку Редакције 8. фебруара 2022. године.